

שירים¹.

פּוֹרְטֵרְט מֵאַלְבוֹם הַמְשֻׁפָּחָה: אָמָא (אוּ כְתָנֶת פְּסִים)

וְזֹאת הַבְּרָכָה:
אוֹתָהּ, בְּנִי, חַתְלָתִי
כְּמוֹ יָדִי לְטַפְתִּי
אֶת חַתּוּלִיָּהּ, שְׁתַּהֲיֶה
נְקִי וְיָבֵשׁ
בְּלִילוֹת. הִוֵּה זְהִיר, בְּנִי,
וּמִסְדֵּר, וְאֵל תִּשְׁבַּע
לְשׂוֹא, כִּי הַמְּלִים
כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ בְּעוֹלָם.
חֹזֵק וְאַמֵּץ, בְּנִי,
אֲמַר אָמֵן:
שְׁכַח אֶהְיֶה בְּרִיאָהּ, בְּנִי,
שְׂמֵעַ בְּקוֹלִי;
שְׁכַח אַחֲיָהּ, בְּנִי,
הַאֲנָשִׁים מְלַכְלָכִים;
שְׁכַח אֲמוֹתַי, בְּנִי,

קָר בְּעוֹלָם;
שְׂיַחֵם לָךְ, בְּנִי,
אֵין כְּמוֹ סִדְדֵּר
בְּחַיִּים.

ירושלים, אלול תשמ"ח

עקיבא קונונוביץ הוא מורה במכללה לחינוך ע"ש דוד ילון.
1. עקיבא קונונוביץ (1992), הקול והקולר, תל-אביב, ספרית הפועלים, עמ' 7, 18,
21, 22.

פגישה בצמת שטראוס והנביאים

אשה

נחפזת ברחוב הנביאים.

גרבית שחורים,

גם שביסה שחור,

הדוק,

שלא יראו לה

שער ערוטה. אישון אדם מזדקף

מולה, מפלבל: "עצרי!"

אני עם האישון הירק

פוסע

לרחוב שטראוס. שער הרהורי

מתפרע.

ירושלים, סיון תשמ"ו

מַצָּדָה, חֲלוּף מְשֻׁמְרוֹת

רַק כָּאן, בְּשִׁמְרָהּ, הַזְמַן עוֹבֵר לֵאמֹת.
הַרוֹבֵה רוֹבֵץ לְרַגְלֶיהָ, שְׁחוֹר וְשֵׁלו.
כָּלֵב בְּלֵיל-גְּזֻעִים נְטוּל-קוֹלָר וְחֶסֶד, דָּרוּף
לְזַרְמֵי הַלַּיְלָה: חֲתוּל סֶתֶם - בְּגִבְחָהּ
בְּחֻדָּת, אֲבָל זוג עֵינֵי שׁוֹעָל - בְּצִרּוֹר דוֹרְסָנִי
וְנִרְתָע. גַּם זוג צְלָלִים שְׁלוֹבֵי זְרוּעַ חוּמֵק
בְּסֻלְעִים. לְשִׁבִיל הַנְּחֹשׁ כָּאן, לְרֵאוֹת זְרִיחָהּ בְּמַצָּדָה.

וְשׁוֹב, בַּיּוֹם, הַזְמַן
עוֹבֵר רַגִּיל כְּמוֹ שׁוֹבֵר
לְאַצְבָּעוֹתָיו הַיַּעֲיִלוֹת שֶׁל הַמַּפְעִיל:
הַכֹּל מוֹכֵן. תְּגַבְרַת-מָה
וְשׁוֹב, כְּמוֹ סְרָדִיּוֹט לְגִיוֹנוֹתָיו,
יֹלֵדֶךָ אֶת תִּירְיוֹ בְּשִׁבִיל
הַמִּשְׁתַּחֲלֵל בְּחֹד הַהֵר. צִלְצוּל -
וְעֵין הַמַּצְלָמָה וּכְבָר
חֵינֶךָ נֶצֶב נְקִי
וּמַצְחָצַח כְּמוֹ רוֹבֵה
אֶל מוֹל הַעֵין הַפְּקוּחָה
שֶׁל הַמַּסְדֵּר. הַכֹּל מוֹכֵן:
לְגִיוֹן הַתִּירִים
הַמִּמְנַע עוֹלָה
אֶל הַמַּצָּדָה.
מַצָּדָה, נִיסֵן תְּשֻׁלִּיז

בְּשִׁיר גְּלוּי רֹאשׁ, בִּירוּשָׁלַיִם

לְאַחֲרוֹנָה,

הַתְּחִלְתִּי מְדַבֵּר עִם עֲצָמִי,

אוֹ כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים: לְחֹשֶׁב

בְּקוֹל רֶם, בְּעֲצָם, לְשִׁיר

בְּלֶחֶשׁ, מֵעֵין מִתּוֹן בְּסִתְר

לְעֲצָמִי בְּסִמְטָה צָרָה בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת.

לְכוּ, אֲנִי פוֹסֵעַ דּוֹקָא כָּאוֹ, בְּגֵאלָה,

עוֹלָה בְּ"חַיֵּי אָדָם", רְגוּעַ, שְׁפִתֵי נְעוֹת

כְּמִתְפַּלֵּל, רוֹאֵה וְאֵינוֹ נִרְאֶה

בֵּין כְּפוֹטוֹת, שְׁטַרְיִימֶלֶךְ, פְּאוֹת, זְקָנִים וְעֵינָיִם

מִפְּנֹת כְּלָפִי מְעֵלָה, מִטָּה וּפְנִימָה, חוֹלֵף

בִּינְיָהֶם בְּשִׁיר

גְּלוּי־רֹאשׁ בֵּין מְזֻמּוֹרִים

מְכַרְבָּלִים.

יְרוּשָׁלַיִם, כִּסְלוֹ תַשְׁמ"ג